

Ps 29 (28) / wg BT wyd. 4 /

¹ *Psalm. Dawidowy.*

Przyznajcie Panu, synowie Boży,
przyznajcie Panu chwałę i potęgę!

² Przyznajcie Panu chwałę Jego imienia,
na świętym dziedzińcu uwielbiajcie Pana!

³ Głos Pański ponad wodami,
zagrzmiął Bóg majestatu:

Pan ponad wodami niezmiernymi!

⁴ Głos Pana pełen potęgi!

Głos Pana pełen dostojności!

⁵ Głos Pana łamie cedry,

Pan łamie cedry Libanu,

⁶ sprawia, że Liban skacze niby cielec
i Sirion niby młody bawół.

⁷ Głos Pana rozsiewa ogniste strzały,

⁸ głos Pana wstrząsa pustynią,

Pan wstrząsa pustynią Kadesz.

⁹ Głos Pana zgina dęby,

ogałaca lasy:

a w Jego pałacu wszystko woła: «Chwała!»

¹⁰ Pan zasiadł [na tronie] nad potopem

i Pan zasiada jako Król na wieki.

¹¹ Niech Pan udzieli mocy swojemu ludowi,

niech Pan błogosławi swój lud, darząc go pokojem.

Przyznajcie, Panu, chwałę. Trzykrotne, a więc intensywne wezwanie do oddania chwały Bogu, rozpoczyna ten psalm, nadając mu od razu charakter pochwalnego hymnu. Wezwanie jest skierowane do „synów Bożych” (służebnych duchów), niejako przenosząc nas do „niebieskiego przybytku”, ale możemy też myśleć o wspólnocie uwielbiającej Boga, „na świętym dziedzińcu”

jerozolimskiej świątyni. To miejsce szczególnej obecności Boga, co często wskazywał obłok Jego chwały, czy wizja objawiającego się Pana, tak jak doświadczył tego prorok Izajasz (zob. Iz 6).

Głos Pana pełen potęgi. W tym hymnie uwielbienie koncentruje się na Bogu objawiającym się w swej potędze Stwórcy i Króla wszechświata, mającego władzę nad niezmiernymi wodami (Rdz 1,1-2.6-10) i potopem (Rdz 6-9). Jak również mamy obraz Boga objawiającego się wśród burzy, tak jak to było na Synaju, gdy zawierał przymierze z ludem Izraela (Wj 19). Mojżesz słyszał głos Boga, a lud stojący u podnóża słyszał grzmoty i widział błyskawice (Wj 20,18). „Głos Pana” wielokrotnie wspomniany w tym tekście, sprawia wrażenie odgłosów takiej burzy. Burza, która łamie potężne drzewa jak zapałki, która wstrząsa górami i pustynią, która także trwoży ludzi i zwierzęta, ale jest przecież zaledwie małym znakiem potęgi i mocy Boga, który to stworzył. „Głos Pański” wskazuje na potęgę i majestat słowa Bożego, przez które świat powstał, został uporządkowany i jest nieustannie kierowany.

Niech Pan udzieli mocy swojemu ludowi! Obraz Bożej mocy tych, którzy są ludem Pana, nie przeraża, lecz napętnia pełną czci bojaźnią. Z niej rodzi się modlitwa prośby o umocnienie ludu Bożego i błogosławieństwo niosące pokój ludzkim sercom. Nawałnice życia, grzmoty pogroźek, zastępy nieprzyjaciół, nie są straszne tym, którzy w Bogu złożyli swoją nadzieję. Pośród burzy na jeziorze Genezaret uczniowie doświadczyli tej Bożej mocy w Jezusie, który uciszył burzę (Łk 8,22-25).

Panie Jezu, pośród burz naszego życia, Ty jesteś z nami. Tobie cześć i chwała na wieki wieków. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv